

ITINERÀNCIA: L'HOSPITAL SUECO-NORUEC D'ALCOI

2013	ALCOI VALÈNCIA LLEIDA	LLOTJA DE SANT JORDI OCTUBRE CCC SALA MONTSUAR DE L'IEI	Maig-Juny Setembre-October Desembre-Gener
2014	ORIOLA CARTAGENA PRADA LA NUCIA VINARÓS	MUSEU SAN JUAN DE DIOS MUSEO NAVAL, FACULTAD CIENCIAS EMP. LICEU RENOUIER, UCE, IEC AUDITORI DE LA MEDITERRÀNIA FUNDACIÓ CAIXA VINARÓS	Abril-Juny Juliol-Agost Agost Setembre-Novembre Novembre-Desembre
2015	ELDA L'ALBIR BARCELONA ALACANT EL CAMPELLO SANTA LUCIA (URUGUAI) FLORESTA (U) PIRIÁPOLIS (U)	MUSEU ARQUEOLÒGIC FUNDACIÓ FRAX INSTITUT D'ESTUDIS CATALANS MUSEU UNIVERSITAT ALACANT CASA DE CULTURA QUINTA CAPURRO ESPACIO ANTONI MIRÓ, VIVEROS MONTES CASTILLO DE PIRIA	Gener-Febrer Gener-Marc Abril-Maig Setembre-October Novembre-Gener October-Desembre October-Febrer Desembre
2016	COSTA AZUL(U) ELX PEDREGUER GANDIA CASTELLÓ L'ALCORA VALÈNCIA LOS CERILLEROS(U) VILLA 25 AGOSTO(U) SANTA LUCIA(U) VILLA ITUZAINGÓ(U) SANTA LUCIA(U) ALBACETE OSLO (NORUEGA) BERGEN (N) TRONDHEIM (N)	TRAMAREAS, EL ANCLA CASAL JAUME I-ACP CASAL JAUME I-ACP FUNDACIÓ CASAL JAUME I MUSEU ETNOLÒGIC AJUNTAMENT L'ALCORA SEU CCOO, PAÍS VALENCIÀ ESCUELA Nº 123-TC ESCUELA Nº 47-TC ESCUELA Nº 156-TC ONG RBC-SAN JOSÉ ONG SUMARTE (NUESTRA TAREA&FRATTERS) CEDOBI, CENTRO CULTURAL ASUNCIÓN UNIVERSITAT OSLO, LO LO, CONFEDERACIÓ SINDICAL LO, CONFEDERACIÓ SINDICAL	Gener Marc Abril Maig Juliol-Agost Agost Setembre Agost Setembre October Novembre Desembre October October Novembre Desembre-Gener
2017	TRONDHEIM (N) XÀTIVA XIXONA KALININGRAD (RÚSSIA) BENICARLÓ	LO, CONFEDERACIÓ SINDICAL CASA DE CULTURA EL TEATRET HISTORY AND ART MUSEUM MUCBE, MUSEU DE BENICARLÓ	Gener Gener-Febrer Maig-Juny Novembre-Desembre Novembre-Febrer
2018	LA VILA JOIOSA	VILAMUSEU	Abril-Juny
2019	BELLREGUARD	CASA DE CULTURA	Abril-Maig
2022	DÈNIA	CENTRE D'ART L'ESTACIÓ I CASA DE CULTURA	Abril-Maig

L'HOSPITAL SUECO-NORUEC D'ALCOI

Antoni Miró

DENIA, ABRIL - MAIG 2022

Centre d'Art l'Estació i Casa de Cultura

JOSEP BERNABEU-MESTRE / ÀNGEL BENEITO / J. SEAFREE / ISABEL-CLARA SIMÓ

L'HOSPITAL SUECO-NORUEC D'ALCOI

Antoni Miró

ANTONI MIRÓ

2022

DÈNIA

Ajuntament de Dénia

2 0 2 2
Centre d'Art l'Estació
Casa de Cultura, Dénia

LA PÀTRIA DE LA HUMANITAT I L'HOSPITAL SUECO-NORUEC D'ALCOI

En la iniciativa solidària que va fer possible l'Hospital Sueco-Noruec d'Alcoi, van confluïr diversos elements que cal recordar i reivindicar. En el marc de la dimensió internacional de la Guerra Civil espanyola, a més del compromís dels demòcrates escandinaus amb la Segona República i la causa que aquesta representava en la lluita contra el feixisme, amb aquell projecte es van poder concretar molts dels ideals que des del segle XIX, però amb particular intensitat després de la Primera Guerra Mundial, havien anat configurant la cooperació internacional en matèria sanitària.

En l'actuació dels professionals sanitaris que es traslladaren a Alcoi des del nord d'Europa per a posar en marxa l'Hospital, estava molt present la visió desinteressada i universalista de la ciència que amb tant d'encert va saber definir el degà de la Facultat de Medicina de Madrid, el professor Julián Calleja, en el discurs inaugural que va pronunciar amb motiu del IX Congrés Internacional d'Higiene i Demografia que va tenir lloc a Madrid en 1898. Per al doctor Calleja, els sanitaris formaven part d'un col·lectiu on era patria la humanitat, procediment la ciència, aspiració el progrés i finalitat la salut pública.

Les imatges que Antoni Miró ha sabut treballar amb la seua genialitat i saber fer, ens mostren, amb tota la força i intensitat, molts dels valors que guiaven el treball que dugué a terme aquell grup escandinau de metges i infermeres. Traslladen professionalitat, però també compromís, i, sobretot, la proximitat que represen-

tava compartir el dolor, els ideals i les esperances d'aquells altres protagonistes de la història de l'Hospital: els ferits i els malalts que van rebre la assistència que mereixien, les infermeres alcoianes que van ajudar a formar, o els metges espanyols que van continuar la seua tasca, amb el doctor Bastos al capdavant.

Pero són imatges que també ens recorden la tragèdia col·lectiva de referons que va acompanyar aquella iniciativa. Amb la victòria de les tropes colpistes i la instauració del règim franquista, es feia creu i ratlla a l'experiència democràtica de la Segona República i al projecte de progrés que reclamava la majoria de la societat espanyola. Al mateix temps s'encetava un injustificat període de repressió i brutalitat del que va ser testimoni el mateix edifici que albergava l'Hospital, i es negaven els ideals que havien guiat l'acció filantròpica i solidària que va permetre la seua materialització.

Aquella pàtria de la humanitat que van poder compartir els sanitaris i els demòcrates del nord i del sud d'Europa, va ser substituïda per la raó de la força i es va fer palès amb la persecució que patiren molts dels metges i infermeres de nacionalitat espanyola que treballaren a l'Hospital. Recuperar la memòria històrica d'iniciatives com la que representen les imatges que mouen aquestes reflexions, a més de comportar un acte de justícia i d'higiene democràtica, permet dur el debat històric al temps present i posar en valor el compromís solidari que hauria de guiar les actuacions dels éssers humans.

Josep Bernabeu-Mestre
Universitat d'Alacant

L'HOSPITAL SUECO-NORUEC

ÀNGEL BENEITO / J. SEAFREE / ISABEL-CLARA SIMÓ

L'HOSPITAL SUECO-NORUEC D'ALCOI

Antoni Miró

EL SUECO-NORUEC EN LA ACTUALITAT

75 **HOSPITAL SUECO-NORUEC**
ALCOI

CARRERS D'ESTOCOLM 2012 (P/A Gràfica digital/llenç, 81 x 116)

© AMB-Disseny
 © Antoni Miró
 © Autors texts i fotos

Gràfiques Alcoi, S.A.U.
 Dipòsit legal: A 620-2017

www.antonimiro.cat
art@antonimiro.com
facebook.com/antonimiro
 Edita: Ajuntament d'Alcoi
 Coordinació: Raül Llopis
 Comissari: Àngel Beneito

CÀTEDRA
 ANTONI MIRÓ
 D'ART CONTEMPORANI
 UNIVERSITAT D'ALACANT
AUTAJUNTAMENT D'ALCOI
 AJUNTAMENT D'OTIS
 Sahadell
 Fundació

L'ART COMPROMÈS I SOLIDARI D'ANTONI MIRÓ

Pel juliol de 1936 una part de l'Exèrcit espanyol s'aixecava en contra d'un govern legalment constituït, el qual es definia en l'article primer de la seua Constitució com una "República democràtica de treballadors de tota classe, que s'organitza en règim de Llibertat i de Justícia". A Europa, però, les coses no rutllaven millor. A Alemanya feia temps que Hitler era canceller, mentre que a Itàlia Mussolini governava amb poders dictatorials. L'enfrontament entre dictadures i democràcies semblava inevitable.

A Suècia i a Noruega, en saber que Franco s'havia aixecat, la classe obrera va mostrar la seua solidaritat amb els treballadors espanyols. Immediatament, partits polítics i sindicats de caire progressista, així com entitats cíviques i culturals iniciaren una campanya per tal d'ajudar el Front Popular, iniciativa que va donar pas a un moviment de solidaritat anomenat "Ayudem España". Gràcies a això, en poc temps es creaven Comitès Locals d'Ajut a Espanya en quasi tots els municipis, on col·laboraven milers de ciutadans per tal d'enviar roba, medicaments i aliments als combatents republicans i la població civil, especialment dones i xiquets, que patien els horrors de la guerra.

ANTONI MIRÓ'S COMMITTED AND SUPPORTIVE ART

In July 1936 a part of the Spanish Army rose against a legally constituted government, which defined itself in the first article of its Constitution as a "democratic Republic of workers of all kinds, organized under a regime of freedom and justice". In Europe, unfortunately, things were not better. In Germany, Hitler was Chancellor long time ago, while, in Italy, Mussolini ruled with dictatorial powers. The confrontation between dictatorships and democracies seemed unavoidable.

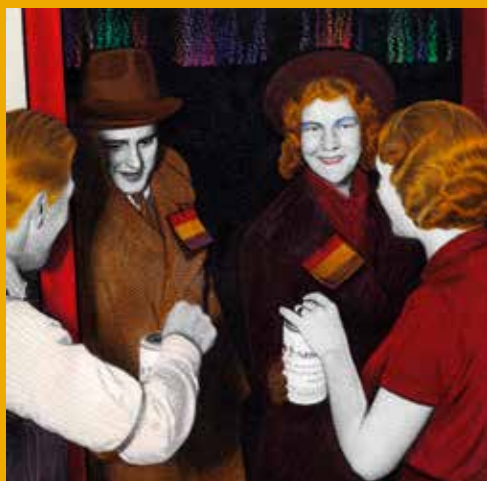
In Sweden and Norway, knowing that Franco had taken up arms, the working class showed its solidarity with the Spanish workers. Immediately progressive political parties and trade unions as well as civil and cultural associations launched a campaign to help the Popular Front, initiative that led to a solidarity movement called "Let's Help Spain". As a result, in a short time Local Committees to Help Spain were created in almost every municipality, where thousands of citizens helped to send clothes, medicines and food to the Republican fighters and to the civilians, especially women and children, who were suffering the horrors of war.

In order to raise public awareness and predispose people in fa-

EL ARTE COMPROMETIDO Y SOLIDARIO DE ANTONI MIRÓ

En julio de 1936 una parte del Ejército español se levantaba en contra de un gobierno legalmente constituido, el cual se definía en el artículo primero de su Constitución como una "República democrática de trabajadores de toda clase, que se organiza en régimen de Libertad y de Justicia". En Europa, por desgracia, las cosas no iban mejor. En Alemana hacía tiempo que Hitler era canciller, mientras que en Italia Mussolini gobernaba con poderes dictatoriales. El enfrentamiento entre dictaduras y democracias parecía inevitable.

En Suecia y en Noruega, al saber que Franco se había levantado en armas, la clase obrera mostró su solidaridad con los trabajadores españoles. Inmediatamente partidos políticos y sindicatos de corte progresista, así como entidades cívicas y culturales iniciaron una campaña para ayudar al Frente Popular, iniciativa que dio paso a un movimiento de solidaridad llamado "Ayudemos a España". Gracias a ello, en poco tiempo se creaban comités locales de Ayuda a España en casi todos los municipios, en los que colaboraron miles de ciudadanos con el fin de enviar ropa, medicinas y alimentos a los combatientes republicanos y a la población civil, especialmente muje-

MANIFESTACIÓ 2012 (P/A Gràfica digital/lleç, Diptic 81 x 162)
L'AJUDA 2012 (P/A Gràfica digital/lleç, 116 x 116)

PER LA REPÚBLICA 2012 (P/A Gràfica digital/lleç, 116 x 116)

Per tal de sensibilitzar la població i predisposar-la en favor de la causa republicana, els Comitès d'Ajut a Espanya repartiren milers d'agulles de solapa amb el text "För Spanien", feren un sens nombre de mitings, de manifestacions, de conferències, de festes solidàries i de xerrades radiofòniques, mentre que la premsa més progressista inseria un bon nombre d'articles, de poemes i de dibuixos fets per autors radicals que al·ludien a la guerra d'Espanya.

Aquesta crida solidària va tenir efecte i la resposta de la població escandinava fou impressionant: sota la consigna "la vostra lluita és la nostra", milers de treballadors van reunir elevades sumes de diners que van servir per a comprar tones d'aliments (conserves, llet, blat, margarina, peix salat, formatge, sucre, xocolata, etc.), així com pastilles de sabó, vitamines, material quirúrgic, medicaments, embenatges, ampolles de morfina, anestèsia, etc., amb destinació a Espanya.

Fet açò, i en saber de les mancances socials i sanitàries que patia el poble espanyol, els Comitès Suec i Noruec d'Ajuda a Espanya van decidir unir les seues forces i col·laborar conjuntament amb la Central Sanitària Internacional i amb el Comitè Internacional per a la Infància. Per tal d'això, Georg Branting (era el president del Co-

vour of the Republican cause, the Committees to Help Spain distributed thousands of lapel pins with the text "*För Spanien*", and they organized an uncountable number of meetings, demonstrations, lectures, solidarity parties and radio talks, while the most progressive press published a great number of articles, poems and drawings, made by radical authors, referring to the war in Spain.

This solidarity call worked effectively and the answer of the Scandinavian society was impressive: under the slogan "your struggle is ours" thousands of workers were able to gather large amounts of money which were used to buy tonnes of food (preserved food, milk, wheat, margarine, salted fish, cheese, sugar, chocolate, etc.), as well as soap bars, vitamins, surgical equipment, medicines, bandages, blisters of morphine, anesthesia, etc., for Spain.

Once this was done, and having heard of the social and health deprivation the Spanish people were suffering, both the Swedish and the Norwegian Committees decided to join their resources and to collaborate with the International Health Central and with the International Committee for Children. To do this, Georg Branting (who was the Chairman for the Swedish Committee to Help Spain), on behalf

res y niños que sufrían los horrores de la guerra.

Para sensibilizar a la población y predisponerla en favor de la causa republicana, los comités de Ayuda a España repartieron miles de agujas de solapa con el texto "*För Spanien*", hicieron cantidad de mítines, de manifestaciones, de conferencias, de fiestas solidarias y de charlas radiofónicas, mientras que la prensa más progresista insertaba un buen número de artículos, de poemas y de dibujos hechos por autores radicales que aludían a la guerra de España.

Esta llamada solidaria surtió efecto y la respuesta de la población escandinava fue impresionante: bajo la consigna "vuestra lucha es la nuestra" miles de trabajadores recogieron elevadas sumas de dinero que sirvieron para comprar toneladas de alimentos (conservas, leche, trigo, margarina, pescado salado, queso, azúcar, chocolate, etc.), así como pastillas de jabón, vitaminas, material quirúrgico, medicamentos, vendajes, ampollas de morfina, anestesia, etc., con destino a España.

Hecho esto y al tener noticia de las carencias sociales y sanitarias que sufría el pueblo español, los Comités Sueco y Noruego de Ayuda a España decidieron unir esfuerzos y colaborar conjuntamente con la Central Sanitaria Internacional y con el Comité Internacional para la Infancia. Para ello, Georg Branting (era el presi-

mité Suec d'Ajut a Espanya), en representació d'ambdós comitès, va destinar una bona part dels milers de corones que anaven arreplegant-se a muntar llars d'acollida i orfenats per als xiquets que havien perdut els seus pares, així com un hospital de sang complet: l'Hospital Sueco-Noruec d'Alcoi, que serviria per atendre els soldats que queien ferits en combat.

Doncs bé, aquesta gesta d'altruisme i de solidaritat que va protagonitzar el poble escandinau amb l'espanyol, queda magníficament reflectida per Antoni Miró en la sèrie "l'Hospital Sueco-Noruec", que commemora el 75è aniversari d'aquesta efemèride.

La trajectòria artística d'Antoni Miró com a pintor, escultor o gravador, tant se val, sempre s'ha caracteritzat per mantenir uns trets d'identitat que el distingeixen i el fan únic, en estar sempre al servei i en funció del compromís social i cultural. Mai no ha donat cap puntada sense fil: la seua obra és denúncia, és clam, és crítica, és ironia, és reconeixement... Les sèries "Amèrica Negra" (1972), "El Dòlar" (1973-80), "Pinteu Pintura" (1980-90), "Vivace" (1991-2001), "Sense Títol" (2001), "Viento del Pueblo" (2011), entre d'altres, són una mostra eloqüent de conjunció pictòrica, gràfica i plàstica que es materialitza mitjançant una marca-

of both committees, spent a good part of the thousands of crowns that were being gathered both to set up host families and orphanages for the children who had lost their parents, as well as to set up a complete war hospital: the Swedish-Norwegian Hospital in Alcoi, which would care for the soldiers who were falling wounded in combat.

Well then, this gesture of solidarity and altruism of the Scandinavian people with the Spanish people is magnificently reflected by Antoni Miró in the series *The Swedish-Norwegian Hospital*, which commemorates the 75th Anniversary of this ephemeris.

Antoni Miró's artistic career as a painter, sculptor or engraver, it does not matter, has always been characterized by keeping some identity signs which distinguish him and make him unique, being always at the service of and according to social and cultural commitment. He has never worked unintentionally: his work is denounce, cry, criticism, irony, recognition... The series "Black America" (1972), "The Dollar" (1973-80), "Paint painting" (1980-90), "Vivace" (1991-2001), "Without Title" (2001), "Wind from the people" (2011), among others, are an eloquent sample of pictorial, graphic and plastic combination which is materialized by means of a marked political, social

dente del Comité Sueco de Ayuda a España), en representación de ambos comités, destinó buena parte de las miles de coronas que se iban recogiendo a montar hogares de acogida y orfanatos para los niños que habían perdido a sus padres, así como un hospital de sangre completo: el Hospital Sueco-Noruego de Alcoi, que serviría para atender a los soldados que caían heridos en combate.

Pues bien, esta gesta de altruismo y de solidaridad que protagonizó el pueblo escandinavo con el español, queda magníficamente reflejada por Antoni Miró en la serie "el Hospital Sueco-Noruec", exposición que conmemora el 75 aniversario de esta efemèride.

La trayectoria artística de Antoni Miró como pintor, escultor o grabador, tanto monta, siempre se ha caracterizado por mantener unos signos de identidad que le distinguen y lo hacen único, al estar siempre al servicio y en función del compromiso social y cultural. Nunca ha dado puntada sin hilo: su obra es denuncia, es grito, es crítica, es ironía, es reconocimiento... Las series "América Negra" (1972), "El Dòlar" (1973-80), "Pinteu Pintura" (1980-90), "Vivace" (1991-2001), "Sense Títol" (2001), "Viento del Pueblo" (2011), entre otras, son una elocuente muestra de conjunción pictórica, gràfica y plàstica que se materializa mediante una marcada intencionali-

COL-LECTA 2012 (P/A Gráfica digital/Ilenç, 162 x 114)

da intencionalitat de caire polític, social o cultural. Miró, observador des de la distància, home quasi enclaustrat al mas Sopalmo, és, però, un far conscient i crític de la societat que l'envolta, la qual analitza i denuncia a través de les seues interpretacions metafòriques, imatges farcides de força i de compromís que no ens deixen impassibles.

Doncs bé, he d'advertir que ni estic qualificat per realitzar una crítica d'art a l'ús, ni aquestes ratlles ho pretenen. Dit açò, queda fora de qualsevol dubte que contemplar l'obra que Antoni Miró ens presenta en aquesta sèrie, l'*Hospital Sueco-Noruec*, és contemplar l'obra d'un artista compromès amb la història i el present, amb el passat i el nostre temps mitjançant la utilització de textures, de formes, de colors i d'intencions certament testimonials i provocadores, que sacsegen la coneixença de l'espectador amb la intenció de sensibilitzar-lo i de no deixar-lo indiferent.

No és la primera vegada que Antoni Miró s'endinsa en els traços de la recreació històrica. Al contrari, la història i els personatges de transcendència històrica han estat un motiu d'inspiració quasi constant al llarg de tota la seua trajectòria artística. Recordeu els llenços "*Vietnam-1*" (1968), "*Llances imperials*" (1976-77), "*Interludi*" (1998), "*Record d'Hiroshima*" (2002),

or cultural intention. Miró, an observer from distance, a man almost cloistered at *Sopalmo* cottage, is, however, a conscious and critical lighthouse of the society surrounding him, the same society he analyzes and denounces through his metaphoric interpretations, images full of strength and commitment which does not leave us unmoved.

Well then, I must warn I am neither qualified to write a usual art criticism nor these lines are trying to do it. Once this said, it is beyond doubt that contemplating the work Antoni Miró presents to us in this series, the *Swedish-Norwegian Hospital*, is contemplating the work of an artist committed to history and to present, to past and to our time through the use of textures, shapes, colours and intentions, certainly testimonial and provoking intentions, which shake the viewers' conscience to sensitize them and not to leave them indifferent.

It is not the first time that Antoni Miró goes into the traces of historical recreation. Quite the opposite, history and characters of historical significance have been a source of inspiration, nearly constant, throughout his entire career. We must remember the canvases "*Vietnam-1*" (1968), "*Imperial spears*" (1976-77), "*Interlude*" (1998), "*Hiroshima remembrance*" (2002), "*Kuwait Desert*" (2004), "*City*

dad política, social o cultural. Miró, observador desde la distancia, hombre casi enclaustrado en la masía Sopalmo es, sin embargo, un faro consciente y crítico de la sociedad que le rodea, la cual analiza y denuncia a través de sus interpretaciones metafóricas, imágenes llenas de fuerza y de compromiso que no nos dejan impassibles.

Pues bien, debo advertir que ni estoy cualificado para realizar una crítica de arte al uso, ni este texto lo pretende. Dicho esto, queda fuera de toda duda que contemplar la obra que Antoni Miró nos presenta en esta serie, "*l'Hospital Sueco-Noruec*", es contemplar la obra de un artista comprometido con la historia y el presente, con el pasado y nuestro tiempo mediante la utilización de texturas, de formas, de colores y de intenciones ciertamente testimoniales y provocadoras, que sacuden la conciencia del espectador con la intención de sensibilizarlo y no dejarlo indiferente.

No es la primera vez que Antoni Miró se adentra en los trazos de la recreación histórica. Todo lo contrario, la historia y los personajes de trascendencia histórica son un motivo de inspiración casi constante a lo largo de toda su trayectoria artística. Recordar los lienzos "*Vietnam-1*" (1968), "*Llances imperials*" (1976-77), "*Interludi*" (1998), "*Record d'Hiroshima*" (2002), "*Desert de Kuwait*" (2004), "*Ciutat sense*

RECOLLIDA DE ROBA 2012 (P/A Gràfica digital/lleu, 116 x 116)

“Desert de Kuwait” (2004), “Ciutat sense sortida” (2005), “L’arbre de Gernika” (2008), la sèrie “L’exili 1939” (2009) o “President Companys” (2010), entre tants altres, amb clara referència a la guerra del Vietnam, a l’imperialisme dels Àustria, a la Segona Guerra Mundial, a l’holocaust nuclear que va patir el Japó, a la Guerra del Golf, al genocidi nazi als camps d’extermini, a la reivindicació de les històriques llibertats dels bascs, a l’exili republicà o a la subsegüent represió i pèrdua de llibertats que es va esdevenir en finalitzar la Guerra Civil espanyola.

En la present sèrie expositiva, Antoni Miró recrea plàsticament, amb atreviment i valentia, un fet històric del qual Alcoi, la seua ciutat natal, fou testimoni durant la malaurada Guerra Civil: la instal·lació a la ciutat de l’Hospital Sueco-Noruec. Però la seua obra, compromesa amb la història fins al moll de l’os, va més enllà en presentar-li a l’espectador un seguit d’imatges que reconstrueixen, pas a pas, cadascun dels fets més significatius i colpidors d’aquesta magnífica història de solidaritat universal, de la qual la República espanyola fou depositària l’any 1937.

Roig, groc i morat són els colors dominants i sempre presents en les obres que conformen aquesta sèrie, amb una clara intenció de recordar i

without exit” (2005), “the tree of Gernika” (2008), the series “The exile 1939” (2009) or “President Companys” (2010), among many others, with clear reference to the Vietnam war, to the Austrias’ imperialism, to the Second World War, to the nuclear holocaust suffered by Japan, to the Gulf War, to the Nazi genocide in the extermination camps, to the claiming of the historical freedoms of the Basques, to the Republican exile or to the subsequent repression and loss of freedoms that happened when the Spanish Civil War ended.

In the present exhibition series, Antoni Miró recreates, artistically, boldly and courageously, a historical event which Alcoi, his hometown, witnessed during the unfortunate Spanish Civil War: the setting up of the Swedish-Norwegian Hospital in the city. But his work, deeply committed to history, goes further on presenting the viewer a whole sequence of images reconstructing, step by step, every one of the most important and overwhelming events of this magnificent story of international solidarity, of which the Spanish Republic was custodian in 1937.

Red, yellow and purple are the dominant colours and ever-present in the works composing this series, with a clear intention to remember and pay tribute to the Second Re-

eixida” (2005), “L’arbre de Gernika” (2008), la sèrie “L’exili 1939” (2009) o “President Companys” (2010), entre muchos otros, con clara referencia a la guerra de Vietnam, al imperialismo de los Austrias, a la Segunda Guerra Mundial, al holocausto nuclear que sufrió Japón, a la guerra del Golfo, al genocidio nazi en los campos de exterminio, a la reivindicación de las históricas libertades de los vascos, al exilio republicano o a la subsiguiente represión y pérdida de libertades que tuvo lugar cuando acabó la Guerra Civil española.

En la presente serie expositiva, Antoni Miró recrea plàsticament, con atrevimiento y valentía, un hecho histórico del que Alcoi, su ciudad natal, fue testigo durante la desventurada Guerra Civil: la instalación en la ciudad del Hospital Sueco-Noruego. Pero su obra, comprometida profundamente con la historia, va más allá al presentarle al espectador toda una secuencia de imágenes que reconstruyen, paso a paso, cada uno de los hechos más significativos e impresionantes de esta magnífica historia de solidaridad universal, de la cual fue depositaria la República española en el año 1937.

Rojo, amarillo y morado son los colores dominantes y siempre presentes en las obras que componen esta serie, con una clara intención de recordar y de rendirle tributo a la

DONATIU 2012 (P/A Gráfica digital/llenç, 114 x 162)

de retre-li tribut a la Segona República i als homes que lluitaren per aquesta, amb la finalitat de defensar-la de l'aixecament militar.

Ara, 75 anys després de la instal·lació a Alcoi de l'Hospital Sueco-Noruec, l'obra de Miró fa didàctica, en mostrar-li a l'espectador i sensibilitzar-lo en un fet històric que la dictadura i el pas del temps es van encarregar d'oblidar. Els seus llenços, pura recreació artísticohistòrica, ens mostren les multitudinàries manifestacions que es van fer a Suècia i a Noruega en favor de la República espanyola, així com la solidaritat que tingueren els treballadors d'eixes latituds recaptant diners i queviures, per fàbriques i carrers, que van servir per a abaixar la fam i proporcionar ajut mèdic als combatents i a la població civil que patia la guerra. Però, també posa davant els nostres ulls els rostres dels ferits (alguns d'ells quasi xiquets) i les amputacions que van patir, com una metàfora del dolor que va causar l'aixecament militar. I el lacerant enfrontament bèl·lic. I la dignitat del poble espanyol. I la dura repressió que s'esdevingué només acabada la guerra. En definitiva, tot un al·legat fet història i denúncia de la condició humana: la part més sublim, com és la solidaritat amb els semblants i la més baixa i roïna que genera un conflicte bèl·lic.

public and to the men who fought for it, in order to defend it from the military uprising.

Now, seventy-five years after the setup of the Swedish-Norwegian Hospital in Alcoi, Antoni Miró's work makes didactics, when showing the viewers a historical event and sensitizing them on it, an event the dictatorship and the passage of time took care to erase. His canvases, pure artistic and historical recreation, show us the mass demonstrations held in Sweden and Norway for the Spanish Republic, as well as the solidarity of the workers of those latitudes when they were raising money and supplies, at factories and streets, which were used to reduce hunger and to provide medical assistance to the combatants and the civilians who were suffering the war. But he also places, before our eyes, the faces of the wounded soldiers (some of them little more than children) and the amputations they suffered, as a metaphor for the pain caused by the military uprising. And the painful warfare. And the dignity of the Spanish people. And the hard repression suffered just after the war. In short, a whole argument converted into history and denounce of the human condition: the most sublime part, such as solidarity with equals and the lowest and worst one generated by a war conflict.

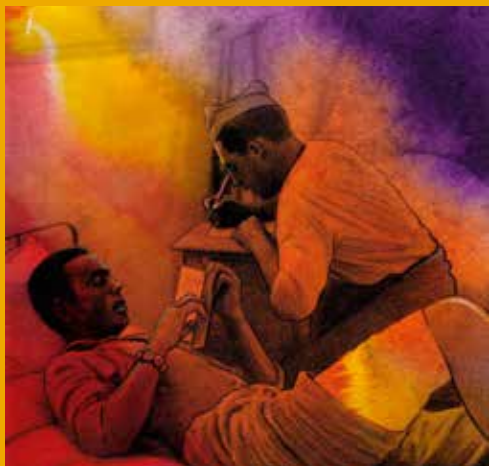
Segunda República y a los hombres que lucharon por ella para defenderla del pronunciamiento militar.

Ahora, 75 años después de la instalación en Alcoi del Hospital Sueco-Noruego, la obra de Miró hace didáctica, al mostrarle al espectador y sensibilizarlo en un hecho histórico que la dictadura y el paso del tiempo se encargaron de borrar. Sus lienzos, pura recreación artístico-histórica, nos muestran las multitudinarias manifestaciones que se hicieron en Suecia y en Noruega en favor de la República española, así como la solidaridad que tuvieron los trabajadores de esas latitudes recaudando dinero y víveres por fábricas y calles, que sirvieron para aminorar el hambre y proporcionar ayuda médica a los combatientes y a la población civil que sufría la guerra. Sin embargo, también pone frente a nuestros ojos los rostros de los heridos (algunos de ellos casi niños) y las amputaciones que sufrieron, como una metáfora del dolor que causó el levantamiento militar. Y el lacerante enfrentamiento bélico. Y la dignidad del pueblo español. Y la dura represión que tuvo lugar nada más finalizar la guerra. En definitiva, todo un alegato hecho historia y denuncia de la condición humana: la parte más sublime, como es la solidaridad con los semejantes, y la más baja y ruin que genera un conflicto bélico.

Àngel Beneito

SOLIDARITAT 2012 (P/A Gràfica digital/lleug, 81 x 116)

COMITE D'AJUDA 2012 (P/A Gràfica digital/lleç, 81 x 81)
CAP A ALCOI 2012 (P/A Gràfica digital/lleç, 116 x 116)

SOMNIS DE LLIBERTAT 2012 (P/A Gràfica digital/lleç, 116 x 116)
GUNNAR FINSEN 2012 (P/A Gràfica digital/lleç, 116 x 116)

MEMÒRIA PERDURABLE
LA PINTURA D'ANTONI MIRÓ,
EIXA REPÚBLICA DELS SOMNIS

La veu de les imatges, el testimoni del present que llaura el destí col·lectiu i la reafirmació de la consciència del passat; esdevenidor d'escenes, esdeveniments i personatges l'oralitat dels quals es forja en els colors, en la mirada del pintor. La tradició artística en què realitat i aparença estan separades per un codi-pont, en Antoni Miró adquireix una renovada dimensió: el compromís en la pintura, l'autoritat de la supervivència. Ressò del dolor, pinzells que són llum, el seu registre pictòric, en general, recopila, des d'una introspecció natural, els llocs i les circumstàncies dels que habiten els seus llenços, els fets reals, en un exercici de mimesi encoratjadora, estretint eixe pont.

La policromia que Antoni Miró incorpora en les seues obres no es queda en una simple però necessària recreació estètica, sinó que infereix en l'emoció i en el drama dels seus temes, aporta un suport i un consol a eixe orbe aparent de la realitat; brinda la seua mà i els seus criteris imaginatius al servei d'una comprensió dels durs moments reflectits, i acudeix en ajuda d'allò desitjablement just. Davant nostre, per tant, la dimensió humana de la pintura: compromís en

LONG LASTING MEMORY
ANTONI MIRÓ'S PAINTING,
THAT REPUBLIC OF DREAMS

The voice of the images, the testimony of the present which shapes the collective destiny and the restatement of the awareness of the past; future of scenes, events and characters whose orality is forged in the colours, in the vision of the painter. The artistic tradition in which reality and appearance are separated by a bridge-code acquires a renewed dimension in Antoni Miró: the commitment in painting, the authority of survival. Echo of pain, brushes which are the light, his pictorial record, in general, compiles, from a natural introspection, the places and the circumstances of those who inhabit his canvases, the real facts, in an exercise of encouraging mimesis, strengthening that bridge.

The polychromy which Antoni Miró incorporates in his works does not remain in a simple but necessary aesthetic recreation, but it infers in the emotion and the drama of his issues, providing support and comfort to that apparent world of the real things; offering his hand and his imaginative criteria at the service of an understanding of the hard moments reflected, and coming to the aid of what has been wished as fair. Before us, therefore, the human

MEMORIA PERDURABLE
LA PINTURA DE ANTONI MIRÓ,
ESA REPÚBLICA DE LOS SUEÑOS

La voz de las imágenes, el testimonio del presente que labra el destino colectivo y la reafirmación de la conciencia del pasado; porvenir de escenas, acontecimientos y personajes cuya oralidad se forja en los colores, en la mirada del pintor. La tradición artística en que realidad y apariencia están separadas por un código-puente, en Antoni Miró adquiere una renovada dimensión: el compromiso en la pintura, la autoridad de la supervivencia. Eco del dolor, pinceles que son luz, su registro pictórico, en general, recopila, desde una natural introspección, los lugares y las circunstancias de quienes habitan sus lienzos, los hechos reales, en un ejercicio de mimesis alentadora, estrechando ese puente.

La policromía que Antoni Miró incorpora en sus obras no se queda en una simple pero necesaria recreación estética, sino que infiere en la emoción y en el drama de sus temas, aportando un apoyo y un consuelo a ese orbe aparente de lo real; brindando su mano y sus criterios imaginativos al servicio de una comprensión de los duros momentos reflejados, y acudiendo en ayuda de lo deseablemente justo. Ante nosotros, pues, la dimensión humana de la pintura: compromi-

l'art que és compromís per la vida. Tribú sovint pròxim als poetes, les seues honestes intencions reconstrueixen la moralitat que la pell de la Història mai no ha de perdre. Memòria inexcusable, sensibilitat manifesta i esperança possible, els tres colors de la república de la pintura; record, propòsit, somni i prototip que són els ulls d'una multitud amb el puny enlaire. Perquè la república no és un far, sinó tot el paisatge, tota la mar, tot l'horitzó.

Encaminat exemple pictòric que contextualitza i concilia el significat i la descripció d'allò concret, no per això deixa de traslluir-se com a creativitat contemporània, sense pretensió de renúncia a l'aclamació que la realitat i els esdeveniments requereixen. Analogia i praxi en la no-supressió dels límits formals i la seua adaptació als temes protagonistes, que ofereixen sovint un sentit polític i una evocació d'un pretèrit vulnerat, matisats per una gràcia vernacle que inunda les seues teles. El pintor ofereix, així, una reminiscència inundada d'un alé plàcid en què els homes i les dones, els racons i les estances, els exteriors i els edificis que hi observem, agraïxen com si, després d'un somni afortunat, allò que ha succeït haguera sigut relativament menys greu; com si el pes de la memòria adquirira ales perquè en

dimension of painting: commitment in art which is commitment for life. Public speaker often close to the poets, his honest intentions reconstruct the morality which the skin of History must never lose. Unavoidable memory, evident sensitivity and possible hope, the three colours of the republic of painting; remembrance, purpose, dream and prototype which are the eyes of a crowd with their fist raised. Because the republic is not a lighthouse, but the whole landscape, the whole sea, the whole horizon.

Directed pictorial example which contextualizes and reconciles the meaning and the description of concision, nevertheless it does not cease to reveal itself as contemporary creativity, without ambition to refuse the acclaim which reality and events require. Analogy and praxis in the non-suppression of formal limits and their adaptation to the main themes, which often offer a political sense and an evocation of a damaged past tense, matched by a vernacular grace which overflows his canvases. The painter thus offers a reminiscence flooded of a gentle breath in which the men and the women, the corners and the rooms, the exteriors and the buildings we observe, thank it as if, after a happy daydream, what happened would have been relatively less serious; as if the weight

so en el arte que es compromiso por la vida. Tribuno a menudo cercano a los poetas, sus honestas intenciones reconstruyen la moralidad que la piel de la Historia nunca debe perder. Memoria inexcusable, sensibilidad manifesta y esperanza posible, los tres colores de la república de la pintura; recuerdo, propósito, sueño y prototipo que son los ojos de una multitud con el puño en alto. Porque la república no es un faro, sino todo el paisaje, todo el mar, todo el horizonte.

Encaminado ejemplo pictórico que contextualiza y concilia el significado y la descripción de lo concreto, no por ello deja de trasladarse como creatividad contemporánea, sin pretensión de renuncia a la aclamación que la realidad y los acontecimientos requieren. Analogía y praxis en la no supresión de los límites formales y su adaptación a los temas protagonistas, que ofrecen a menudo un sentido político y una evocación de un pretérito vulnerado, matizados por una gracia vernácula que inunda sus telas. El pintor ofrece así una reminiscencia inundada de un hálito apacible en el que los hombres y las mujeres, los rincones y las estancias, los exteriores y los edificios que observamos, agradecen como si, tras un ensueño afortunado, lo sucedido hubiera sido relativamente menos grave; como si el peso de la memoria adquiriera alas para que

AMBULÀNCIES 2012 (P/A Gràfica digital/lleç, 114 x 162)

el present no hi trobarem ja suplícis ni tristesses.

Claraboia sense prejudicis, autor que postula la solidaritat i la denúncia en molts dels seus treballs, Antoni Miró, la pàtria del qual és la pintura, arenga no sense atreviment la urgència d'uns ideals que fan bé a l'ésser humà, a l'habitant de les ciutats, a l'individu anònim; reivindica la lluita de classes, evidència atemporal i ubíqua; menysprea els opressors, els bel·licosos. La seua expressivitat, allunyada d'encasillaments tradicionals, però amb un llenguatge de singular realisme social en moltes de les seues sèries, suggereix els problemes i els desequilibris que la societat pateix ben sovint. La seua visió crítica resulta minuciosa, exhaustiva; fa més de cinquanta anys Herbert Read escrivia: "Sabem que hi ha una profunda separació entre la nostra civilització mecànica i materialista i els valors estètics o espirituals que constitueixen una cultura. No tenim una cultura única i típica en el nostre temps en virtut d'eixa mateixa separació. En algun moment del procés de desenvolupament, en el medi ambient que ens hem creat, hi ha una influència que corroeix, que dissol la unitat de la nostra consciència social, i que per la seua acció deté el desenvolupament de la consciència estètica. El mal està

of memory had acquired wings so that we did not find sufferings nor sorrows in the present day.

Skylight without prejudices, author who postulates solidarity and denunciation in so many of his works, Antoni Miró, whose country is painting, exhorts daringly the urgency of ideals which benefit the human being, the inhabitant of cities, the anonymous individual; he defends the class struggle, timeless and ubiquitous evidence; he disdains the oppressors, the belligerent ones. His expressiveness, far away from traditional classifications but with a language of unique social realism in many of his series, suggests the problems and the imbalances which society often suffers. His critical vision is detailed, exhaustive; more than fifty years ago Herbert Read wrote: "We know that there is a deep distance between our mechanical and materialistic civilization and the aesthetic or spiritual values which constitute a culture. We do not have a unique and typical culture in our time according to that same separation. At some point in the process of development, in the environment we have created, there is an influence which corrodes, which breaks up the cohesion of our social consciousness, and, due to its action, it stops the development of aesthetic consciousness. Evil is in consciousness itself, and we can

en el hoy no halláramos ya suplícios ni tristezas.

Tragaluz sin prejuicios, autor que postula la solidaridad y la denuncia en tantos de sus trabajos, Antoni Miró, cuya patria es la pintura, arenga no sin atrevimiento la urgencia de unos ideales que hacen bien al ser humano, al habitante de las ciudades, al individuo anónimo; reivindica la lucha de clases, evidencia atemporal y ubíqua; desdena a los opresores, a los belicosos. Su expresividad, alejada de encasillamientos tradicionales pero con un lenguaje en muchas de sus series de singular realismo social, sugiere los problemas y los desequilibrios que la sociedad padece frecuentemente. Su visión crítica resulta minuciosa, exhaustiva; hace más de cincuenta años Herbert Read escribía: "Sabemos que existe una profunda separación entre nuestra civilización mecánica y materialista y los valores estéticos o espirituales que constituyen una cultura. No tenemos una cultura única y típica en nuestro tiempo en virtud de esa misma separación. En algún momento del proceso de desarrollo, en el medio ambiente que nos hemos creado, existe una influencia que corroe, que disuelve la unidad de nuestra conciencia social, y que por su acción detiene el desarrollo de la conciencia estética. El mal está en la conciencia misma, y podemos llamarlo orgullo inte-

L'HOSPITAL SUECO-NORUEC 2012 (P/A Gràfica digital/Ilenç, 162 x 114)

en la consciència mateixa, i podem anomenar-lo orgull intel·lectual, pobresa espiritual o angoixa metafísica; siga el que siga, eixe mal destrueix la innocència de la nostra sensibilitat i la seua ingènua espontaneïtat.” Doncs bé, per a la nostra alegria, res d’això no és possible en la laboriositat inesgotable d’Antoni Miró; els seus valors i les seues virtuts s’uneixen en defensa d’una tasca arquetip en gran manera d’ànim renaixentista, per tal com l’antropocentrisme i la laica orientació de la seua plàstica arrelen en la bandera de la cultura, la vigència de la consciència i l’adscripció ètica-estètica de la realitat.

Enfocament incisiu cap a les fustigacions i els adoctrinaments que viuen els innocents; pols inequívoc de la llibertat; palanca iconogràfica de la protesta, de la memòria, el seu itinerari artístic mostra obertament un exercici de comunicació sense espessors, un discurs en què els confins de la pintura pertanyen completament a l’espai del coneixement. Cronologia, senyal permanent i subratllat de l’entorn i de l’existència històrica i quotidiana. Proposta constant perquè l’obra assumisca el seu paper d’empremta universal, imperible, en favor de la veritat, d’acusació de les ímprobables desraó i arbitrarietat. Testimoni lleial de la república dels somnis, revisió on les paraules i els silencis siguin aliats de la pintura pertinaç, jardí de batecs.

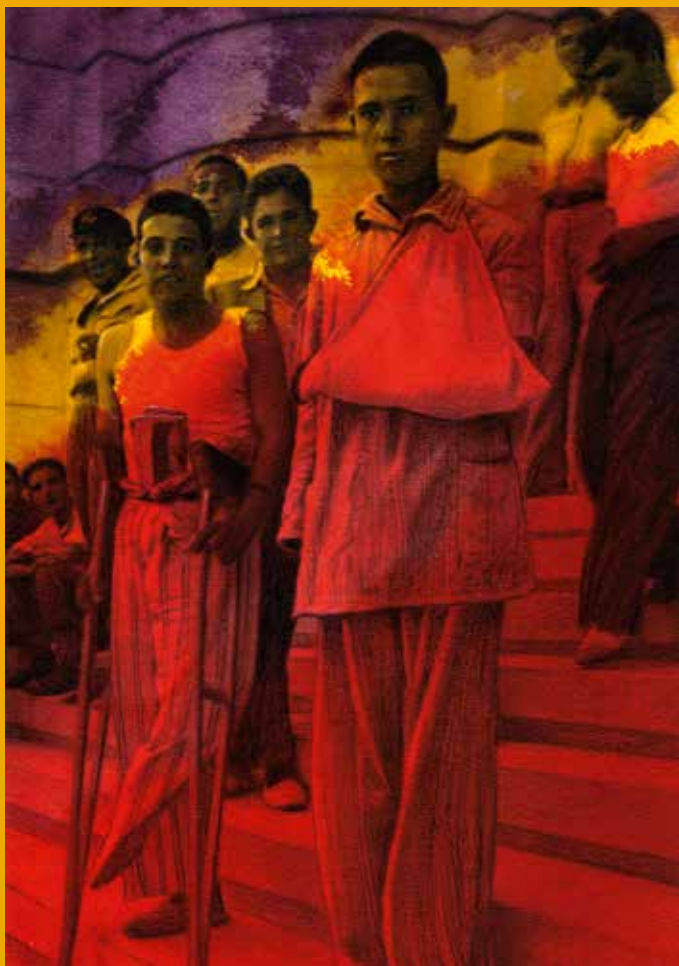
call it intellectual pride, spiritual poverty, or metaphysical anguish; whatever it may be, that same evil destroys the innocence of our sensibility and its naïve spontaneity.” Well, for our joy, none of this fits into Antoni Miró’s inexhaustible labouriousness; his values and his virtues come together out in defence of an archetype task which is, to a large extent, of Renaissance spirit, since the anthropocentrism and the secular orientation of his plastic arts put down roots on the banner of culture, the validity of the conscience and the ethic-aesthetic link of reality.

Biting approach to the harassments and the indoctrinations suffered by the innocent ones; unequivocal pulse of freedom; iconographic lever of protest, of memory, his artistic itinerary openly shows a fluent exercise of communication, a discourse in which the confines of painting belong entirely to the space of knowledge. Chronology, permanent gesture and underlining of the surroundings and of the historical and daily existence. Constant proposal so that the work assumes its role of universal, imperishable trace, in favor of truth, in accusation of unprincipled injustice and arbitrariness. Loyal witness of the republic of dreams, revision where words and silences are expected to be allies of tenacious painting, garden of heartbeats.

lectual, pobreza espiritual o angustia metafísica; sea lo que fuere, ese mal destruye la inocencia de nuestra sensibilidad y su ingenua espontaneidad.” Pues bien, para nuestra alegría, nada de ello cabe en la laboriosidad inagotable de Antoni Miró; sus valores y sus virtudes se aúnan en defensa de una tarea arquetipo en gran medida de ánimo renacentista, por cuanto el antropocentrismo y la lega orientación de su plástica enraízan la bandera de la cultura, la vigencia de la conciencia y la adscripción ética-estética de la realidad.

Enfoque incisivo hacia los hostigamientos y los adoctrinamientos que viven los inocentes; pulso inequívoco de la libertad; palanca iconográfica de la protesta, de la memoria, su itinerario artístico muestra abiertamente un ejercicio de comunicación sin espesuras, un discurso en el que los confines de la pintura pertenecen por entero al espacio del conocimiento. Cronología, guiño permanente y subrayado del entorno y de la existencia histórica y cotidiana. Propuesta constante para que la obra asuma su papel de huella universal, imperecedera, en favor de la verdad, en acusación de las ímprobables sinrazón y arbitrariedad. Testigo leal de la república de los sueños, revisión donde las palabras y los silencios sean aliados de la pintura pertinaz, jardín de latidos.

J. Seafree

JOVES FERITS 2012 (P/A Gràfica digital/lleuq, 162 x 114)

AMBULÀNCIES I FERITS 2012 (P/A Gràfica digital/Ilenç, 114 x 162)

QUAN ANTONI MIRÓ ENS DESVETLLA

Allà on hi ha un combat, allà on hi ha una injustícia, allà on hi ha un crit d'angoixa, allà on hi ha el lacerant dolor humà, allà hi ha el pinzell d'Antoni Miró. Lluny de la torre d'ivori, on orgullosos artistes es refugien mentre al seu voltant la dignitat és trepitjada, el coratge insultat i la supervivència condicionada, Antoni Miró “baixa” al carrer, mira l'aventura humana i “descriu”, amb el seu pinzell màgic, la tragèdia humana.

Un cop hi va haver una guerra, que en digueren “civil” –on era la civilitat?–, que era una manera de batejar un furios cop d'Estat contra la democràcia i contra la llei. Els revoltats eren feixistes i s'alimentaven de l'expansió d'aquesta agressiva doctrina que niava en alguns punts d'Europa. El futur del feixisme sempre és la violència. Sabeu què és el feixisme? Són unes quantes persones que, per tal de fer “feliç” el

CUANDO ANTONI MIRÓ NOS DESVELA

Allá donde hay un combate, allá donde hay una injusticia, allá donde hay un grito de angustia, allá donde hay el lacerante dolor humano, allá está el pincel de Antoni Miró. Lejos de la torre de marfil, donde orgullosos artistas se refugian mientras a su alrededor la dignidad es pisoteada, el coraje insultado y la supervivencia condicionada, Antoni Miró “baja” a la calle, mira la aventura humana y “describe”, con su mágico pincel, la tragedia humana.

Una vez hubo una guerra, a la que llamaron “civil” –¿dónde estaba la civilidad?–, que era una manera de bautizar un furioso golpe de estado contra la democracia y contra la ley. Los sublevados eran fascistas y se alimentaban de la expansión de esta agresiva doctrina que anidaba en algunos puntos de Europa. El futuro del fascismo siempre es la violencia. ¿Sabéis qué es el fascismo?

WHEN ANTONI MIRÓ AWAKENS US

There where there is a combat, there where there is injustice, there where there is a cry of anguish, there where there is stabbing human pain, there you can find Antoni Miró's paintbrush. Far away from the ivory tower, where proud artists shelter themselves while dignity is trampled, courage is insulted and survival is conditioned around them, Antoni Miró “goes down” to the street, looks at human adventure and “describes”, with his magic paintbrush, human tragedy.

There was once a war, they called it “civil” –where was the civility?–, which was a way of naming a furious coup d'etat against democracy and against law. The rioters were fascists and they fed on the expansion of this aggressive doctrine nesting in some places in Europe. The future of fascism is always violence. Do you know what fascism is? Fascists are some people who, in order to make their people “happy”, usurp

seu poble, li usurpen la seva llibertat, perquè ells saben què els convé a aquells ciutadans als qui consideren incapaçs de regir-se. Alguns –molts– s’ho creien, i formaven en places i en carrers i aixecaven el braç i juraven que la seva nació era la millor del món i la seva “raça” (però què caram és una raça?) és superior a les altres.

I hi havia Alcoi. Lluitant, com tants d’altres, contra els revoltats militars i contra tot el que representaven. En Alcoi, des de Jaume I, hem perdut totes les guerres, i tanmateix, aquí estem. Doblegar un alcoià no és més difícil que doblegar qualsevol altra persona, però sempre queda un rastre de burla, en els ulls de les víctimes vençudes, que mai ningú no ha estat capaç d’esborrar. Doncs en aquell Alcoi suecs i noruecs van muntar un hospital –que avui és l’Escola Industrial– on es van salvar centenars de vides humanes. Per què Alcoi? Perquè hi havia la gent capacitada i un espai idoni, perquè

Son unas cuantas personas que, para hacer “feliz” a su pueblo, le usurpan su libertad, porque ellos saben qué les conviene a aquellos ciudadanos a los que consideran incapaces de regirse. Algunos –muchos– se lo creían, y formaban en plazas y calles y levantaban el brazo y juraban que su nación era la mejor del mundo y su “raza” (pero, ¿qué carajo es una raza?) es superior a las otras.

Y existía Alcoi. Luchando, como tantos otros, contra los militares sublevados y contra todo lo que representaban. En Alcoi, desde Jaime I, hemos perdido todas las guerras y, sin embargo, aquí estamos. Doblegar a un alcoyano no es más difícil que doblegar a cualquier otra persona, pero siempre queda un rastro de burla, en los ojos de las víctimas vencidas, que nunca nadie ha sido capaz de borrar. Pues en aquel Alcoi suecos y noruegos montaron un hospital –que hoy es la Escuela Industrial– donde se salvaron cientos de vidas huma-

their freedom, because fascists know what is best for those citizens whom they consider unable to rule themselves. Some people –many people– believed them, and they formed ranks in squares and streets and they lifted their arms and they swore their nation was the best in the world and their “race” (but what the hell is a race?) was higher than the others.

And there was Alcoi. Fighting, as many others were, against the military rioters and against everything they represented. In Alcoi, from Jaume I’s period, we have lost every war, and however, here we are. To beat down a person from Alcoi is not more difficult than to beat down any other person, but there is always a sneer vestige left, in the beaten victims’ eyes, which nobody has been able to rub out. Then, in that Alcoi, Swedes and Norwegians set up a hospital –which is the Industrial College today– where hundreds of human lives were saved. Why Alcoi? Because there were the

REFUGIATS 2012 (P/A Gràfica digital/lleç, 114 x 162)

l'aire fa aroma de farigola i romaní i perquè va ser la base de l'anarquisme peninsular i de l'orgull de treballar.

Doncs Antoni Miró ara dedica una sèrie de les seves esplendoroses pintures a recordar aquell hospital, aquells ferits de guerra, aquells nòrdics, aquells metges valerosos i aquelles mans inquietes que saben curar i consolar.

És emocionant, veritat? És emocionant que suecs i noruecs se solidaritzessin amb els lluitadors contra el feixisme; és emocionant que un hospital així existís i que existís en Alcoi; és emocionant que Antoni Miró mulli el pinzell en la memòria històrica i ens recordi allò que vam poder ser, un dia, i que encara no hem pogut ser.

Sí, és emocionant i bell que aquesta pintura existeixi. Sense concessions. Com a homenatge i com a catalitzador d'un despertar que estava trigrant massa a arribar.

nas. Por qué Alcoi? Porque existía la gente capacitada y un espacio idóneo, porque el aire huele a tomillo y romero y porque fue la base del anarquismo peninsular y del orgullo de trabajar.

Antoni Miró ahora dedica una serie de sus esplendorosas pinturas a recordar aquel hospital, aquellos heridos de guerra, aquellos nórdicos, aquellos médicos valerosos y aquellas manos inquietas que saben curar y consolar.

Es emocionante, ¿verdad? Es emocionante que suecos y noruegos se solidarizasen con los luchadores contra el fascismo; es emocionante que un hospital así existiera y que existiese en Alcoi; es emocionante que Antoni Miró moje el pincel en la memoria histórica y nos recuerde lo que pudimos ser, un día, y que aún no hemos podido ser.

Sí, es emocionante y bello que esta pintura exista. Sin concesiones. Como homenaje y como catalizador de un despertar que estaba tardando demasiado en llegar.

qualified people and an ideal space, because the air is scented of thyme and rosemary and because it was the base of the peninsular anarchism and of people proud to work.

So now Antoni Miró dedicates a set of his splendid paintings to remember that hospital, those war wounded patients, those northern people, those brave doctors and those restless hands healing and comforting.

It is exciting, isn't it? It is exciting that Swedes and Norwegians showed solidarity with the fighters against fascism; it is exciting the fact that a hospital like that existed and it existed in Alcoi; it is exciting that Antoni Miró dips his brush in our historical memory and reminds us what we could have been, one day, and we haven't managed to be yet.

Yes, it is exciting and beautiful the fact that this painting exists. Without any concessions. As a tribute and as a catalyst of an awakening which was too much long in coming.

Isabel-Clara Simó

SALES DE L'HOSPITAL 2012 (P/A Gràfica digital/lleç, 114 x 162)
BRANTING A ALCOI 2012 (P/A Gràfica digital/lleç, 114 x 162)

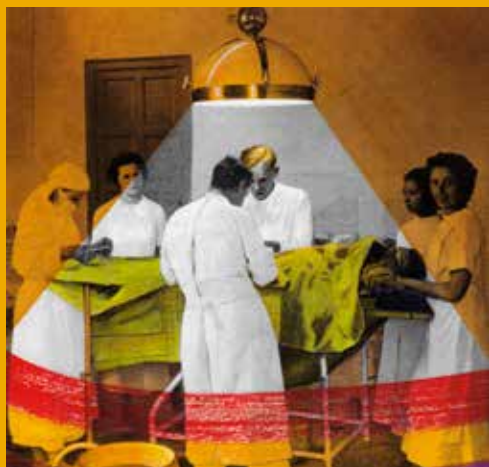
SOLDATS FERITS 2012 (P/A Gràfica digital/Ilenç, 114 x 162)
 INFERMERES I PACIENTS 2012 (P/A Gràfica digital/Ilenç, 114 x 162)

METGES ESCANDINAUS 2012 (P/A Gràfica digital/lleç, 114 x 162)
 SANITARIS NÒRDICS 2012 (P/A Gràfica digital/lleç, 114 x 162)

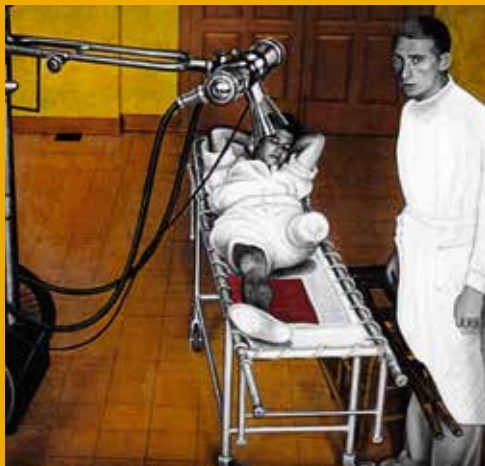
INTERVENCIÓ 2012 (P/A Gràfica digital/lleç, 114 x 162)
 NISTROM, HAGUET I AMÀLIA 2012 (P/A Gràfica digital/lleç, 114 x 162)

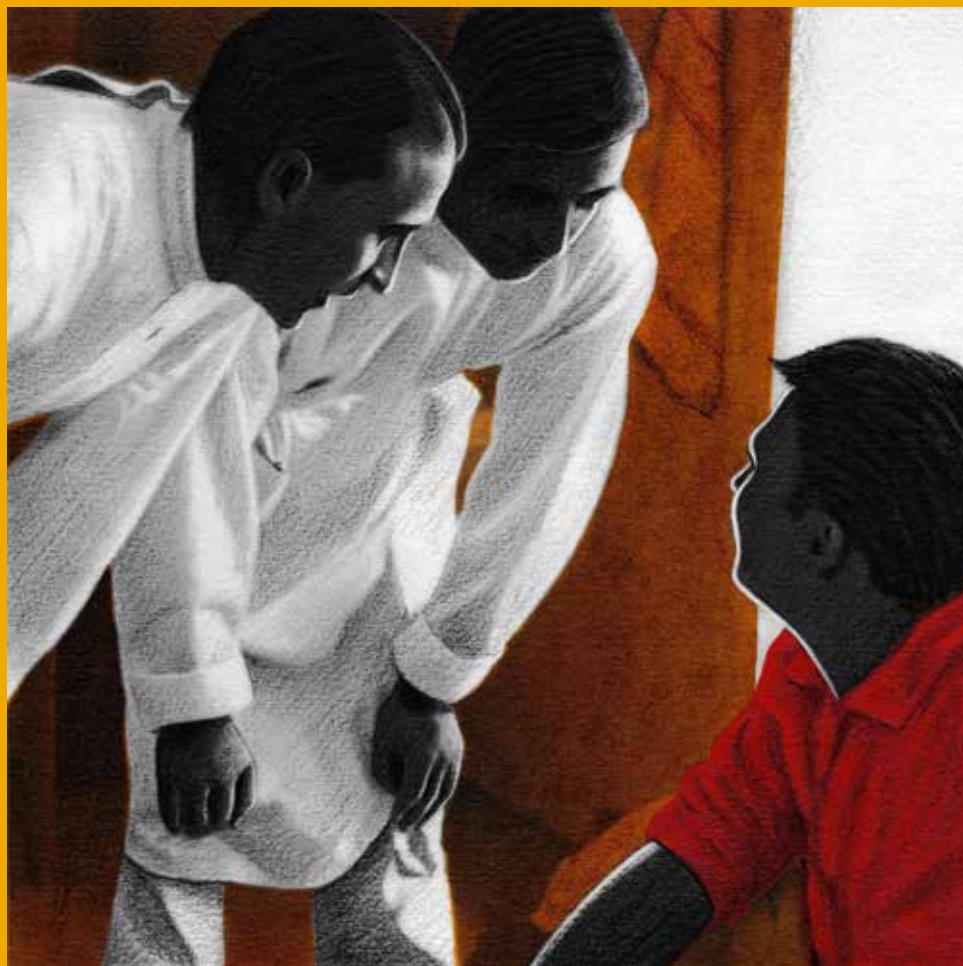

QUIRÒFAN 2012 (P/A Gràfica digital/Ilenç, 81 x 81)
L'ESPERA 2012 (P/A Gràfica digital/Ilenç, 116 x 116)

EXPLORACIÓ 2012 (P/A Gràfica digital/Ilenç, 116 x 116)
RAIG X 2012 (P/A Gràfica digital/Ilenç, 116 x 116)

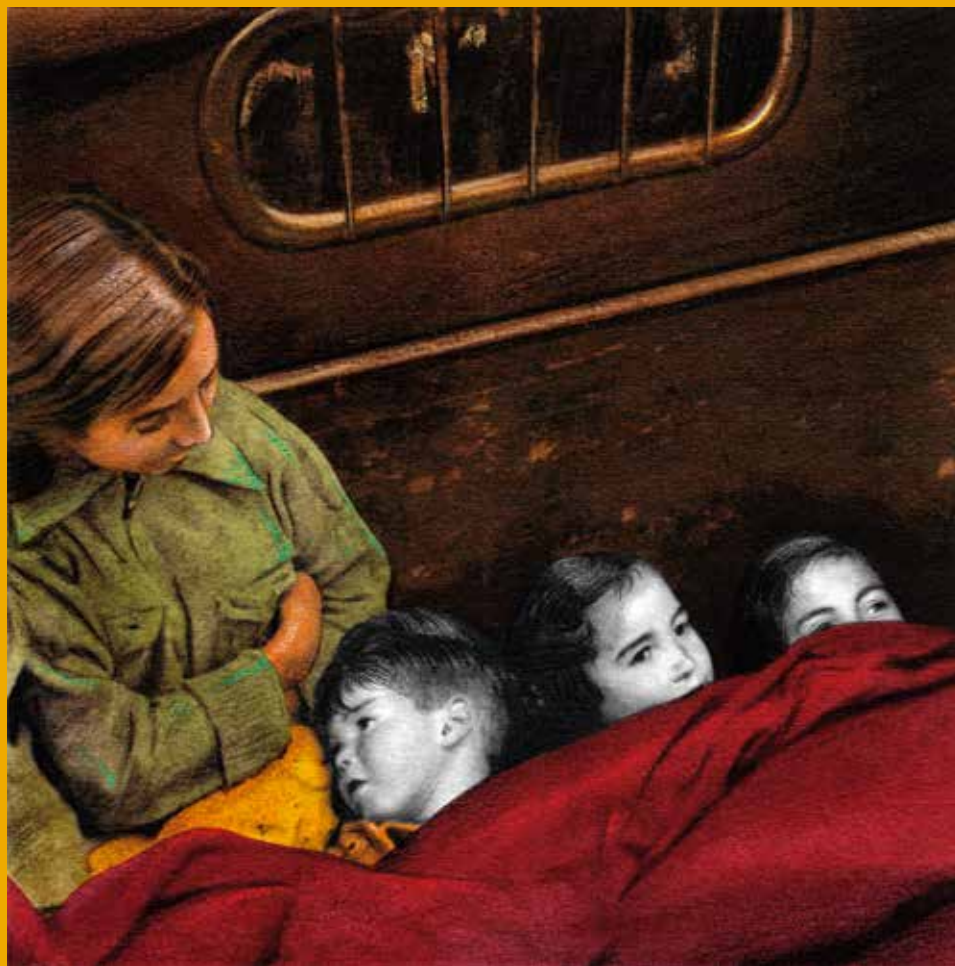
DIÀLEG 2012 (P/A Gràfica digital/Ilenç, 116 x 116)

INFERMERES D'ALCOI 2012 (P/A Gràfica digital/lleç, 114 x 162)

MARE 2012 (P/A Gràfica digital/lleç, 162 x 114)

XIQUETS REFUGIATS 2012 (P/A Gràfica digital/Il·lenç, 116 x 116)

AMB LA REPÚBLICA 2012 (P/A Gràfica digital/llenç, 116 x 116)

LA MILICIANA 2012 (P/A Gràfica digital/lleug, 116 x 116)

PRESA DE POSICIONS 2012 (P/A Gràfica digital/lleç, 114 x 162)
L'ALCOI OCUPAT 2012 (P/A Gràfica digital/lleç, 81 x 116)

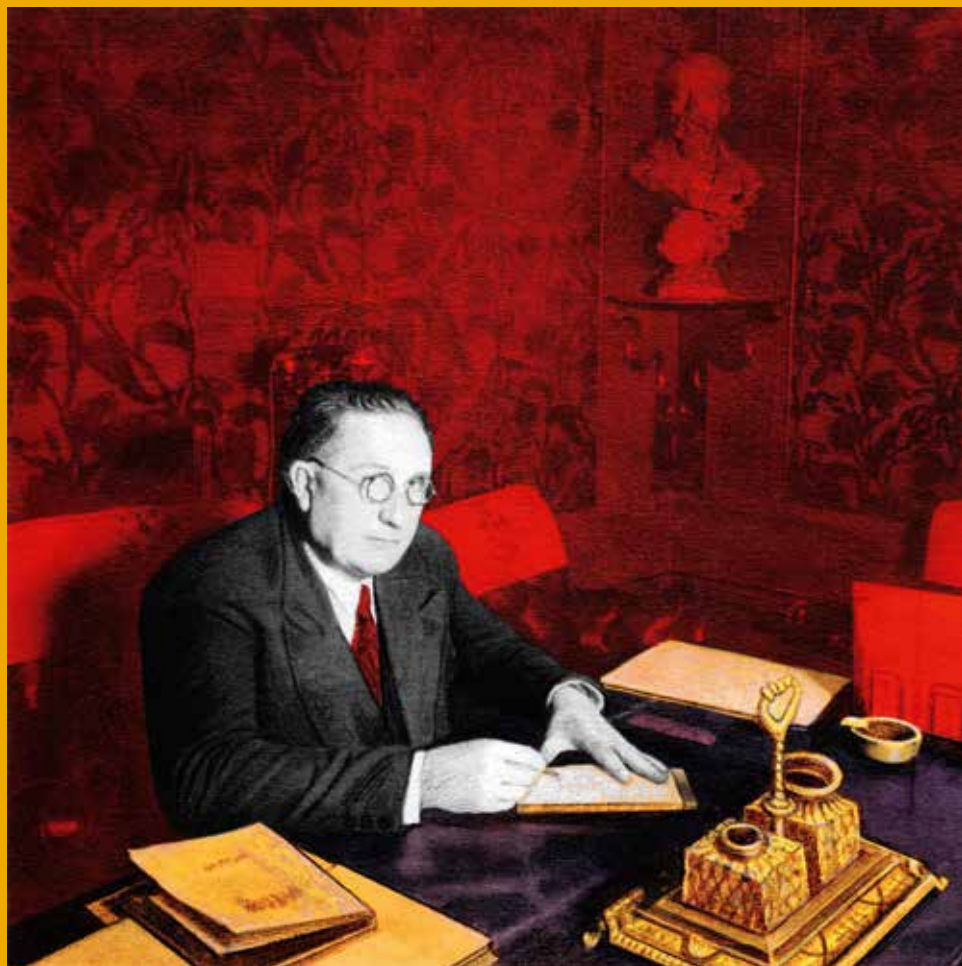

DESFILADA 2012 (P/A Gráfica digital/Ilenç, 116 x 116)

DR. BASTOS, EMPRESONAT 2012 (P/A Gràfica digital/lleç, 81 x 81)
JOAN VALLS, REPRESALIAT 2012 (P/A Gràfica digital/lleç, 81 x 81)

GEORG BRANTING 2012 (P/A Gràfica digital/lleç, 81 x 81)
ENRIC VANÓ, ASSASSINAT 2012 (P/A Gràfica digital/lleç, 116 x 116)

BOTELLA, L'ALCALDE AFUSELLAT 2012 (P/A Gràfica digital/llenç, 116 x 116)

Llotja Sant Jordi, Alcoi, 2013.

ANTONI MIRÓ naix a Alcoi el 1944. Viu i treballa al Mas Sopalmó. El 1960 rep el primer premi de pintura de l'Ajuntament d'Alcoi. El mes de gener de 1965 realitza la seua primera exposició individual i funda el Grup Alcoiart (1965-1972) i en 1972 el Gruppo Denunzia a Brescia (Itàlia). Són nombroses les exposicions dins i fora del nostre país, com també els premis i les mencions que se li han concedit. És membre de diverses acadèmies internacionals.

En la seua trajectòria professional, Miró ha combinat una gran varietat d'iniciatives, des de les directament artístiques, on manifesta l'eficaç dedicació a cadascun dels procediments característics de les arts plàstiques, fins a la seua incansable atenció a la promoció i foment de la nostra cultura.

La seua obra, situada dins del realisme social, s'inicia en l'expressionisme figuratiu com una denúncia del patiment humà. A finals dels anys seixanta el seu interès pel tema social el condueix a un neofiguratisme, amb un missatge de crítica i denúncia que als setanta s'identifica plenament amb el moviment artístic anomenat *crònica de la realitat*, inserit dins dels corrents internacionals del pop-art i del realisme, prenent com a punt de partida les imatges propagandístiques de la nostra societat industrial i els codis lingüístics utilitzats pels mitjans de comunicació de masses.

Les diferents èpoques o sèries de la seua obra com "Les Nues" (1964), "La Fam" (1966), "Els Bojos" (1967), "Experimentacions" i "Vietnam" (1968), "L'Home" (1970), "Amèrica Negra" (1972), "L'Home Avui" (1973), "El Dòlar" (1973-80), "Pinteu Pintura" (1980-90), "Vivace" (1991-2001), "Sense Títol" (2001-2013) i des del 2014 "Sense Sèrie", rebutgen tota mena d'opressió i clamen per la llibertat i per la solidaritat humana. La seua obra està representada en nombrosos museus i col·leccions de tot el món i compta amb una bibliografia abundant que estudia el seu treball exhaustivament.

En resum, si la seua pintura és una pintura de conscienciació, no és menys cert que en el seu procés creatiu s'inclou un destacat grau de *conscienciació de la pintura*, on diverses experiències, tècniques, estratègies i recursos s'uneixen per a constituir el seu particular llenguatge plàstic, que no s'esgota en ser un *mitjà* per a la comunicació ideològica, sinó que, de manera paral·lela, es constitueix en registre d'una comunicació estètica evident.

Sala Montsuar. IEL Lleida 2013-2104

ANTONI MIRÓ was born in Alcoi in 1944, and at present lives and works at Mas Sopalmo. In 1960 he was awarded the first prize for painting by the Town Hall of Alcoi. In January 1965 he carried out his first one-man show and founded the Alcoiart group (1965-1972). In 1972 he founded Gruppo Denunzia in Brescia (Italy). Since then he has held a number of exhibitions, both in Spain and abroad, and he has also been distinguished with various awards and honourable mentions. He is a member of several international academies.

In his professional trajectory, Miró has combined a wide variety of initiatives, ranging from those specifically artistic, in which he has demonstrated his efficient devotion to each of the procedures that characterise the plastic arts, to his untiring attention to the advance and promotion of our culture.

His oeuvre, pertaining to Social Realism, set forth in the style of Figurative Expressionism as an accusation on the subject of human suffering. In the late sixties his interest in social subject-matter led him to a Neo-figurativism charged with a critical and recriminatory message. In the seventies such a message is fully identified with the artistic movement known as *Crònica de la Realitat* (Chronicle of Reality), inscribed in the international trends of Pop Art and of Realism, which takes as its point of departure the propaganda images of our industrial society and the linguistic codes employed by the mass media.

The different periods or series of his work, such as *Les Nues* (The Nudes) of 1964, *La Fam* (Hunger) of 1966, *Els Bojos* (The Mad) of 1967, *Experimentacions* (Experimentations) and *Vietnam*, both of 1968, *L'Home* (Man) of 1970, *Amèrica Negra* (Black America) of 1972, *L'Home Avui* (Man Today) of 1973, *El Dòlar* (The Dollar), executed between 1973 and 1980, *Pinteu Pintura* (Paint Paint), carried out between 1980 and 1991, *Vivace*, between 1991 and 2001, "Without Title" between 2001 and 2013, and from 2014 "Without Series", reject all kinds of oppression and cry out for freedom and human solidarity. Miró's oeuvre forms part of many museums and private collections all over the world, and has generated a wide bibliography that studies his work in detail.

In short, if Miró's painting is one of consciousness-raising, it is not less true that the artist's creative process also comprises a high degree of "consciousness of painting", in which different experiences, techniques, strategies and resorts combine to form a plastic language of their own, not merely as a "means" for ideological communication but with one accord, as the registration of a clearly aesthetical communication.

MUA Museu Universitat d'Alacant.

ANTONI MIRÓ nace en Alcoi en 1944. Vive y trabaja en el Mas Sopalmo. En 1960 recibe el primer premio de pintura del Ayuntamiento de Alcoi. En enero de 1965, realiza su primera exposición individual y funda el Grupo Alcoiart (1965-72) y en 1972 el “Gruppo Denunzia” en Brescia (Italia). Son numerosas sus exposiciones dentro y fuera de nuestro país, así como los premios y menciones que se le han concedido. Miembro de diversas academias internacionales.

En su trayectoria profesional, Miró ha combinado una gran variedad de iniciativas, desde las directamente artísticas, donde manifiesta su eficaz dedicación a cada uno de los procedimientos característicos de las artes plásticas, hasta su incansable atención a la promoción y fomento de nuestra cultura.

Su obra, situada dentro del realismo social. Se inicia en el expresionismo figurativo como una denuncia del sufrimiento humano. A finales de los años sesenta su interés por el tema social le conduce a un neofiguratismo, con un mensaje de crítica y denuncia que, en los setenta, se identifica plenamente con el movimiento artístico “Crónica de la realidad”, inscrito dentro de las corrientes internacionales del pop-art y del realismo, tomando como punto de partida las imágenes propagandísticas de nuestra sociedad industrial y los códigos lingüísticos utilizados por los medios de comunicación de masas.

Las distintas épocas o series de su obra como “Les Nues” (1964), “La Fam” (1966), “Els Bojos” (1967), “Experimentacions” y “Vietnam” (1968), “L’Home” (1970), “América Negra” (1972), “L’Home Avui” (1973), “El Dólar” (1973-80), “Pinteu Pintura” (1980-90), “Vivace” (1991-2001), “Sense Títol” (2001-2013) y desde 2014 “Sense Sèrie”, rechazan todo tipo de opresión y claman por la libertad y por la solidaridad humana. Su obra está representada en numerosos museos y colecciones de todo el mundo y cuenta con abundante bibliografía que estudia su trabajo exhaustivamente.

En resumen, si su pintura es una pintura de concienciación, no es menos cierto que en su proceso creativo se incluye un destacado grado de “concienciación de la pintura”, en la que diversas experiencias, técnicas, estrategias y recursos se aúnan para constituir su particular lenguaje plástico, que no se agota en ser un “medio” para la comunicación ideológica sino que de común acuerdo se constituye en registro de una evidente comunicación estética.

75 ANIVERSARIO

ALCOA

ITINERÀNCIA: L'HOSPITAL SUECO-NORUEC D'ALCOI

2013	ALCOI VALÈNCIA LLEIDA	LLOTJA DE SANT JORDI OCTUBRE CCC SALA MONTSUAR DE L'IEI	Maig-Juny Setembre-October Desembre-Gener
2014	ORIOLA CARTAGENA PRADA LA NUCIA VINARÓS	MUSEU SAN JUAN DE DIOS MUSEO NAVAL, FACULTAD CIENCIAS EMP. LICEU RENOUIER, UCE, IEC AUDITORI DE LA MEDITERRÀNIA FUNDACIÓ CAIXA VINARÓS	Abril-Juny Juliol-Agost Agost Setembre-Novembre Novembre-Desembre
2015	ELDA L'ALBIR BARCELONA ALACANT EL CAMPELLO SANTA LUCIA (URUGUAI) FLORESTA (U) PIRIÁPOLIS (U)	MUSEU ARQUEOLÒGIC FUNDACIÓ FRAX INSTITUT D'ESTUDIS CATALANS MUSEU UNIVERSITAT ALACANT CASA DE CULTURA QUINTA CAPURRO ESPACIO ANTONI MIRÓ, VIVEROS MONTES CASTILLO DE PIRIA	Gener-Febrer Gener-Marc Abril-Maig Setembre-October Novembre-Gener October-Desembre October-Febrer Desembre
2016	COSTA AZUL(U) ELX PEDREGUER GANDIA CASTELLÓ L'ALCORA VALÈNCIA LOS CERILLEROS(U) VILLA 25 AGOSTO(U) SANTA LUCIA(U) VILLA ITUZAINGÓ(U) SANTA LUCIA(U) ALBACETE OSLO (NORUEGA) BERGEN (N) TRONDHEIM (N)	TRAMAREAS, EL ANCLA CASAL JAUME I-ACP CASAL JAUME I-ACP FUNDACIÓ CASAL JAUME I MUSEU ETNOLÒGIC AJUNTAMENT L'ALCORA SEU CCOO, PAÍS VALENCIÀ ESCUELA N° 123-TC ESCUELA N° 47-TC ESCUELA N° 156-TC ONG RBC-SAN JOSÉ ONG SUMARTE (NUESTRA TAREA&FRATTERS) CEDOBI, CENTRO CULTURAL ASUNCIÓN UNIVERSITAT OSLO, LO LO, CONFEDERACIÓ SINDICAL LO, CONFEDERACIÓ SINDICAL	Gener Marc Abril Maig Juliol-Agost Agost Setembre Agost Setembre October Novembre Desembre October October Novembre Desembre-Gener
2017	TRONDHEIM (N) XÀTIVA XIXONA KALININGRAD (RÚSSIA) BENICARLÓ	LO, CONFEDERACIÓ SINDICAL CASA DE CULTURA EL TEATRET HISTORY AND ART MUSEUM MUCBÉ, MUSEU DE BENICARLÓ	Gener Gener-Febrer Maig-Juny Novembre-Desembre Novembre-Febrer
2018	LA VILA JOIOSA	VILAMUSEU	Abril-Juny
2019	BELLREGUARD	CASA DE CULTURA	Abril-Maig
2022	DÈNIA	CENTRE D'ART L'ESTACIÓ I CASA DE CULTURA	Abril-Maig

L'HOSPITAL SUECO-NORUEC D'ALCOI

Antoni Miró

DENIA, ABRIL - MAIG 2022

Centre d'Art l'Estació i Casa de Cultura

JOSEP BERNABEU-MESTRE / ÀNGEL BENEITO / J. SEAFREE / ISABEL-CLARA SIMÓ

L'HOSPITAL SUECO-NORUEC D'ALCOI

Antoni Miró

ANTONI MIRÓ

2022

DÈNIA

Ajuntament de Dénia

2022
Centre d'Art l'Estació
Casa de Cultura, Dénia

LA PÀTRIA DE LA HUMANITAT I L'HOSPITAL SUECO-NORUEC D'ALCOI

En la iniciativa solidària que va fer possible l'Hospital Sueco-Noruec d'Alcoi, van confluïr diversos elements que cal recordar i reivindicar. En el marc de la dimensió internacional de la Guerra Civil espanyola, a més del compromís dels demòcrates escandinaus amb la Segona República i la causa que aquesta representava en la lluita contra el feixisme, amb aquell projecte es van poder concretar molts dels ideals que des del segle XIX, però amb particular intensitat després de la Primera Guerra Mundial, havien anat configurant la cooperació internacional en matèria sanitària.

En l'actuació dels professionals sanitaris que es traslladaren a Alcoi des del nord d'Europa per a posar en marxa l'Hospital, estava molt present la visió desinteressada i universalista de la ciència que amb tant d'encert va saber definir el degà de la Facultat de Medicina de Madrid, el professor Julián Calleja, en el discurs inaugural que va pronunciar amb motiu del IX Congrés Internacional d'Higiene i Demografia que va tenir lloc a Madrid en 1898. Per al doctor Calleja, els sanitaris formaven part d'un col·lectiu on era patria la humanitat, procediment la ciència, aspiració el progrés i finalitat la salut pública.

Les imatges que Antoni Miró ha sabut treballar amb la seua genialitat i saber fer, ens mostren, amb tota la força i intensitat, molts dels valors que guiaven el treball que dugué a terme aquell grup escandinau de metges i infermeres. Traslladen professionalitat, però també compromís, i, sobretot, la proximitat que represen-

tava compartir el dolor, els ideals i les esperances d'aquells altres protagonistes de la història de l'Hospital: els ferits i els malalts que van rebre la assistència que mereixien, les infermeres alcoianes que van ajudar a formar, o els metges espanyols que van continuar la seua tasca, amb el doctor Bastos al capdavant.

Pero són imatges que també ens recorden la tragèdia col·lectiva de referons que va acompanyar aquella iniciativa. Amb la victòria de les tropes colpistes i la instauració del règim franquista, es feia creu i ratlla a l'experiència democràtica de la Segona República i al projecte de progrés que reclamava la majoria de la societat espanyola. Al mateix temps s'encetava un injustificat període de repressió i brutalitat del que va ser testimoni el mateix edifici que albergava l'Hospital, i es negaven els ideals que havien guiat l'acció filantròpica i solidària que va permetre la seua materialització.

Aquella pàtria de la humanitat que van poder compartir els sanitaris i els demòcrates del nord i del sud d'Europa, va ser substituïda per la raó de la força i es va fer palès amb la persecució que patiren molts dels metges i infermeres de nacionalitat espanyola que treballaren a l'Hospital. Recuperar la memòria històrica d'iniciatives com la que representen les imatges que mouen aquestes reflexions, a més de comportar un acte de justícia i d'higiene democràtica, permet dur el debat històric al temps present i posar en valor el compromís solidari que hauria de guiar les actuacions dels éssers humans.

Josep Bernabeu-Mestre
Universitat d'Alacant